

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Романенко Діани Михайлівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої статті 388 Цивільного кодексу України

м. К и ї в
19 грудня 2019 року
№ 335-2(І)/2019

Справа № 3-317/2019(7568/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Романенко Діани Михайлівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої статті 388 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Романенко Діана Михайлівна звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 8 Конституції України (конституційність) положення пункту 3 частини першої статті 388

Цивільного кодексу України (далі – Кодекс), за якими, якщо майно за відплатним договором придбане в особи, яка не мала права його відчужувати, про що набувач не знав і не міг знати (добросовісний набувач), власник має право витребувати це майно від набувача лише у разі, якщо майно вибуло з володіння власника або особи, якій він передав майно у володіння, не з їхньої волі іншим шляхом.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Романенко Д.М. на підставі договору купівлі-продажу від 20 жовтня 2008 року, укладеного між нею та Товариством з обмеженою відповідальністю „Лорбук“ (далі – Товариство), набула право власності на нежилі приміщення по вулиці Прорізна, 10 у місті Києві (далі – Приміщення). Романенко Д.М. 4 січня 2011 року уклала договір оренди Приміщень з Гритчиною Е.М. строком на 26 місяців.

Товариство придбало Приміщення шляхом купівлі їх на аукціоні, який разом з відповідним договором купівлі-продажу Приміщень від 16 липня 2008 року, укладеним між Управлінням з питань комунального майна, приватизації та підприємництва Шевченківської районної у місті Києві ради та Товариством, визнано недійсними судом. У зв'язку з цим перший заступник прокурора Шевченківського району міста Києва в інтересах держави звернувся до суду з позовом до Романенко Д.М., Гритчиної Е.М., Товариства про визнання недійсними договору купівлі-продажу Приміщень від 20 жовтня 2008 року, укладеного між Романенко Д.М. та Товариством, та договору оренди від 4 січня 2011 року, укладеного між Романенко Д.М. та Гритчиною Е.М., у якому, зокрема, просив витребувати від Романенко Д.М. Приміщення та повернути їх Київській міській раді. Справа розглядалась у судах першої, апеляційної та касаційної інстанцій.

Верховний Суд постановою від 4 вересня 2019 року скасував рішення Шевченківського районного суду міста Києва від 5 травня 2016 року та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 4 жовтня 2017 року в частині відмови у задоволенні позову прокурора про витребування майна, а також ухвалив

витребувати Приміщення від Романенко Д.М. на користь Київської міської ради, повернувши їх у комунальну власність територіальної громади міста Києва.

Верховний Суд зазначив, що „здійснення Шевченківською районною у місті Києві радою права власності, зокрема розпорядження майном не у спосіб та із порушенням процедури, передбаченої законом, не може оцінюватись як належне вираження волі територіальної громади“, та встановив, що Приміщення вибули із володіння територіальної громади поза її волею.

Романенко Д.М. стверджує, що внаслідок застосування в остаточному судовому рішенні – постанові Верховного Суду від 4 вересня 2019 року – положень пункту 3 частини першої статті 388 Кодексу, які, на її думку, викладені нечітко, незрозуміло, неоднозначно, було порушено гарантоване статтею 41 Конституції України її право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (частина перша,

пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності, зокрема, вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги свідчить про те, що Романенко Д.М. не зазначила конкретних положень статті 8 Конституції України, на відповідність яким належить перевірити оспорювані положення Кодексу.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо невідповідності положень пункту 3 частини першої статті 388 Кодексу Конституції України, а фактично висловив незгоду з правовим регулюванням питання щодо витребування майна від добросовісного набувача, результатами правозастосування оспорюваних положень Кодексу та остаточним судовим рішенням, ухваленим у його справі.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань правозастосування не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 15-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Романенко Діани Михайлівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини першої

статті 388 Цивільного кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**